

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการกระทำความผิดอาญาในแต่ละครั้งหนึ่ง อาจประกอบไปด้วยผู้มีส่วนร่วมในการกระทำความผิดอาญานั้นมากกว่า 1 คน ซึ่งบุคคลแต่ละคนที่เข้ามีส่วนร่วมในการกระทำความผิดนั้นอาจเข้าร่วมในฐานะแตกต่างกัน กล่าวคือ เป็นผู้กระทำความผิด เป็นตัวการร่วม เป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิด หรือเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดนั้น และโดยเหตุที่แต่ละคนได้เข้าร่วมในฐานะที่แตกต่างกันนั่นเอง ทำให้โทษของแต่ละคนจึงแตกต่างกันไปตามบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดนั้น โดยผู้ที่มีบทบาทมากที่สุดและจะต้องรับโทษในการกระทำความผิดฐานนั้นไปเต็มตามระวางโทษที่กฎหมายกำหนดคือผู้ลงมือกระทำความผิด

ในกรณีที่ความผิดอาญาที่เกิดขึ้นนั้น เกิดขึ้นโดยการกระทำของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป บุคคลผู้ที่ได้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันกับผู้ลงมือกระทำความผิดนั้น กฎหมายถือว่าเป็นตัวการ ตามมาตรา 83 ต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดที่ได้ร่วมกระทำ และนอกจากตัวการแล้ว ในการกระทำความผิดหนึ่งอาจมีบุคคลผู้ให้กระทำความผิด รวมทั้งบุคคลผู้สนับสนุนการกระทำความผิดรวมอยู่ด้วย

สำหรับผู้ให้กระทำความผิดนั้น การใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิด คือ การก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด ไม่ว่าจะด้วยการใช้ บังคับ ชูเชิญ จ้างวานหรือยุยงส่งเสริม หรือด้วยวิธีอื่นใด โดยบทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาของไทย มาตรา 84 วรรคสอง ได้กำหนดโทษของผู้ใช้ไว้ 2 กรณี กล่าวคือ กรณีที่ผู้ถูกใช้ได้กระทำความผิดนั้น ผู้ใช้ต้องรับโทษเสมือนเป็นตัวการ และกรณีที่ความผิดมิได้กระทำลง ผู้ใช้ต้องระวางโทษเพียง 1 ใน 3 ของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น จากบทบัญญัตินี้ทำให้มีประเด็นในเรื่องความรับผิดชอบของผู้ใช้ขึ้นมาว่า ผู้ใช้ให้กระทำความผิดถือเป็นตัวการ หรือถือเป็นบุคคลอีกคนหนึ่งซึ่งกฎหมายบัญญัติขึ้นเพื่อลงโทษโดยเฉพาะ โดยในส่วนของลักษณะของการกระทำอันถือเป็นผู้ใช้นั้น ผู้ใช้เป็นผู้ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิด กล่าวคือ เป็นผู้ก่อเจตนาของผู้กระทำความผิดขึ้น ซึ่งถ้าไม่มีการก่อเจตนาแล้ว ผู้กระทำก็จะมีเจตนาที่จะกระทำความผิดนั้นขึ้น แต่ในการกระทำความผิดของผู้กระทำผิดนั้น ผู้ใช้มิได้เข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเลย ดังนั้น ผู้ใช้จึงมีความแตกต่างจากตัวการอย่างเห็นได้ชัดเจน

ในขณะที่ผู้กระทำความผิด ตัวการ และผู้ใช้ เป็นผู้ร่วมกระทำความผิดที่มีความรับผิดชอบเท่าเทียมกัน แต่ในการกระทำความผิดนั้นอาจมีบุคคลอื่นที่ทำการช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกในการกระทำความผิด บุคคลนั้นได้แก่ ผู้สนับสนุน ซึ่งประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 86 ได้กำหนดระวางโทษของผู้สนับสนุนไว้สองในสามของโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่สนับสนุน ผู้สนับสนุนจึงมีความรับผิดชอบที่แตกต่างจากผู้ร่วมกระทำความผิดประเภทอื่น ๆ อย่างชัดเจน

สำหรับในกรณีความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำนั้น เป็นความผิดที่มีเหตุผลพิเศษเพื่อลงโทษบุคคลบางกลุ่มบางจำพวกไว้เป็นพิเศษจึงได้มีการกำหนดองค์ประกอบความผิดเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวผู้กระทำ ซึ่งผู้ที่จะเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดนั้นได้จะต้องเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวเท่านั้น เช่น “ผู้ใดเป็นเจ้าของพนักงาน” “หญิงใด” เป็นต้น บุคคลอื่นๆ ที่มิได้มีคุณสมบัติเฉพาะตัวเช่นนั้น ย่อมไม่อาจเป็นผู้กระทำความผิดในความผิดนั้นได้ เมื่อไม่อาจเป็นผู้กระทำความผิดได้ ก็ไม่อาจเป็นตัวการในการกระทำความผิดนั้นได้ ดังนั้น ถ้าบุคคลผู้มิได้มีคุณสมบัติเฉพาะตัวเช่นนั้นเข้าร่วมในการกระทำความผิดนั้นด้วย บุคคลนั้นย่อมไม่สามารถเป็นตัวการในการกระทำความผิดฐานนั้นได้ บุคคลนั้นจะเป็นเพียงแค่ผู้สนับสนุน¹ ปัญหาที่ตามมาคือ กรณีที่บุคคลผู้มิได้มีคุณสมบัติเฉพาะตัวนั้น ได้เป็นผู้ใช้ให้บุคคลผู้ที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวกระทำความผิดนั้น ๆ จะมีผลเป็นเช่นไร

ในกรณีที่บุคคลผู้ขาดคุณสมบัติเฉพาะตัวเป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดนั้น กรณีนี้นักกฎหมายไทยได้มีความเห็นแตกต่างกันเป็น 2 ความเห็น ความเห็นแรก เห็นว่า หากบุคคลนั้นเป็นตัวการตามมาตรา 83 ไม่ได้ เพราะขาดคุณสมบัติที่กฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะ ก็จะเป็นผู้ใช้ตามมาตรา 84 ไม่ได้เช่นกัน แต่เป็นผู้สนับสนุนตามมาตรา 86 ได้² ขณะที่ความเห็นที่สอง เห็นว่า แม้จะเป็นความผิดที่ผู้กระทำผิดจะต้องมีคุณสมบัติเฉพาะตัว บุคคลธรรมดาผู้ไม่อาจเป็นตัวการในการกระทำความผิดเพราะขาดคุณสมบัติ ก็สามารถเป็น “ผู้ใช้” และรับผิดชอบ

¹ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญาภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 10 (แก้ไขเพิ่มเติม) (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ พลสยาม พรินตติ้ง (ประเทศไทย), 2551), น.631.

² จิตติ ติงศภักดิ์, คำอธิบายประมวลกฎหมายอาญาภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร : หจก.จิรัชการพิมพ์, 2546), น.472-473.

ทางอาญาได้³ อย่างไรก็ตามในเวลาต่อมา ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาวินิจฉัยหลักกฎหมายในกรณีปัญหาดังกล่าวไว้เป็นบรรทัดฐานในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2079/2536 ซึ่งได้ตัดสินว่าการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ เป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวของเจ้าพนักงาน ผู้ใช้บังคับ ชูเชิญ จ้าง วาน หรือยุยงส่งเสริมด้วยวิธีอื่นใด ให้เจ้าพนักงานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ไม่ต้องรับโทษเสมือนเป็นตัวการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 84 แต่ต้องรับโทษฐานเป็นผู้สนับสนุนตามมาตรา 86⁴

การที่แนวคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2079/2536 ได้วางหลักไว้เป็นบรรทัดฐานว่า ในกรณีความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำ ผู้ใช้ซึ่งไม่มีคุณสมบัติดังกล่าว ย่อมเป็นตัวการในการกระทำความผิดฐานนั้นมิได้ จึงลงโทษฐานตัวการมิได้ จึงเป็นผู้ใช้มิได้ เป็นได้แต่เพียงผู้สนับสนุนนั้น อันเป็นการตีความบทบัญญัติมาตรา 84 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใช้ต้องรับโทษเสมือนตัวการ” ว่าให้ถือเหมือนผู้ใช้เป็นตัวการ คือร่วมกระทำความผิดด้วยกันตามมาตรา 83⁵ ทั้งที่ความจริงแล้ว มาตรา 83 และมาตรา 84 ได้บัญญัติแยกแตกต่างกันไว้อย่างชัดเจน โดยเฉพาะกรณีที่ความผิดนั้นมิได้กระทำลง ผู้ใช้ก็ต้องรับโทษ 1 ใน 3 แต่พอตีความตามแนวศาลฎีกานี้แล้ว ทำให้ในเรื่องความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำนี้ที่ไปลงโทษผู้ใช้ในฐานะเป็นผู้สนับสนุนนั้น ถ้าความผิดมิได้กระทำลงผู้ใช้ไม่ต้องรับโทษ 1 ใน 3 เลย ซึ่งน่าจะเป็นการขัดต่อบทบัญญัติของกฎหมายอย่างยิ่ง อีกทั้งความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำนี้ แม้ตัวบุคคลผู้กระทำความผิดหรือตัวการร่วมในการกระทำความผิดนั้นจะต้องมีคุณสมบัติเช่นนั้นก็ตาม แต่ตัวผู้ใช้หามีความจำเป็นแต่อย่างใดไม่ที่จะต้องมีความผิดเช่นนั้น เพราะในทางความเป็นจริงบุคคลธรรมดาผู้ประสงค์จะทำผิดกฎหมายย่อมสามารถก่อให้เกิดผู้ที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวนั้นกระทำความผิดได้เสมอ แต่ผู้ก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดนั้นกลับมีความผิดเพียงผู้สนับสนุนเท่านั้นซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่สมควรยิ่ง

จากการที่ศาลฎีกาได้มีคำพิพากษาออกมาตามแนวของความเห็นแรกแล้ว ทำให้ปัญหาในเรื่องนี้ในวงการกฎหมายไทยเริ่มเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปแล้วว่า หากบุคคลผู้ไม่สามารถเป็นตัวการเพราะขาดคุณสมบัติได้ใช้ให้บุคคลผู้มีความผิดเฉพาะตัวเป็นผู้กระทำ

³ หยุต แสงอุทัย, “บุคคลที่ไม่สามารถเป็นตัวการในทางอาญา,” บทบัณฑิตย, เล่ม 20 ตอน 4, (ตุลาคม 2505) : น.784.

⁴ คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2079/2536, เนติบัณฑิตยสภา, น.1557.

⁵ จิตติ ดิงศภิตย์, อ้างแล้ว เชิงอรรถที่ 2, น.475.

ความผิด บุคคลนั้นจะไม่มีคามผิดฐานผู้ใช้ เพราะเมื่อเป็นตัวการไม่ได้ ก็เลยไม่สามารถลงโทษเสมือนเป็นตัวการได้ จึงเป็นผู้ใช้ไม่ได้ เป็นได้แค่เพียงผู้สนับสนุน⁶ แต่อย่างไรก็ดี ผู้เขียนเห็นว่าความเห็นดังกล่าวจะเป็นการมองข้ามความแตกต่างระหว่างความรับผิดชอบของตัวการกับผู้ใช้ในกรณีที่ความผิดที่ใช้มิได้กระทำลง อันเป็นการกำหนดความรับผิดชอบของผู้ใช้ไว้โดยเฉพาะ และแตกต่างกับตัวการอย่างชัดเจน อีกทั้งหากพิจารณาถึงสภาพทางสังคมในทางเป็นจริงที่เต็มไปด้วยผู้มีอิทธิพลและผู้ยึดถืออำนาจแห่งเงินตราเป็นใหญ่ การที่บุคคลผู้เป็นจอมบงการเหล่านี้ใช้ให้บุคคลผู้มีคุณสมบัติเฉพาะกระทำผิดเพื่อตนจะได้กอบโกยผลประโยชน์ได้โดยง่ายแล้ว จอมบงการเหล่านี้กลับจะมีโทษเพียงแค่ว่าเป็นผู้สนับสนุน การตีความกฎหมายเช่นนี้จะเป็นการทำให้กฎหมายเกิดช่องโหว่ไม่อาจให้ความเป็นธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนจึงเกิดความสนใจที่จะศึกษาถึงเรื่องความรับผิดชอบของผู้ใช้ ในกรณีที่ความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำ อย่างไรก็ตามด้วยเหตุที่ความรับผิดชอบของผู้ใช้นั้นได้โยงอยู่กับความรับผิดชอบของตัวการ ดังนั้นการจะศึกษาความรับผิดชอบของผู้ใช้นั้นจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องศึกษาเรื่องความรับผิดชอบของตัวการควบคู่กันไปด้วย ทั้งนี้เพื่อทำความเข้าใจถึงบทบัญญัติแห่งกฎหมายในเรื่องผู้ใช้ให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น และสามารถนำบทบัญญัติเรื่องผู้มาใช้มาปรับใช้ได้มีประสิทธิภาพที่สุด

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1) ศึกษาความหมายของผู้ใช้ให้กระทำความผิด ความแตกต่างระหว่างผู้ใช้ กับตัวการ และผู้สนับสนุน

⁶ ดูองค์ประกอบข้อ 2 วิชากฎหมายแพ่งและพาณิชย์และกฎหมายอาญาในการสอบคัดเลือกเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการตุลาการในตำแหน่งผู้ช่วยผู้พิพากษา วันที่ 20 เมษายน 2534 ซึ่งให้คำตอบว่า “ราษฎรใช้ให้เจ้าพนักงานยกยอกทรัพย์ ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 147 ราษฎรไม่มีความผิดฐานเป็นผู้ใช้และรับโทษเสมือนเป็นตัวการในความผิดตามมาตรา 147 , 84 แต่รับโทษเป็นผู้สนับสนุนตามมาตรา 147 , 86 ทั้งนี้เพราะราษฎรเป็นตัวการตามมาตรา 83 ในการกระทำความผิดของเจ้าพนักงานตามมาตรา 147 ไม่ได้”, อ้างใน เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, อ้างแล้วเชิงอรรถที่ 1, น.662.

2) ศึกษาแนวความคิดในการบัญญัติความรับผิดชอบของตัวการและผู้ใช้ให้กระทำ ความผิดทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ

3) ศึกษาแนวความคิดในการบัญญัติความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติ เฉพาะตัวของผู้กระทำ

4) ศึกษาแนวความคิดและความเห็นเรื่องความรับผิดชอบของตัวการและผู้ใช้ให้กระทำ ความผิด ในกรณีที่เป็นความผิดที่ต้องอาศัยคุณสมบัติเฉพาะตัว

1.3 สมมุติฐานการศึกษา

ในการกระทำความผิดโดยการเป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดนั้น ในความเป็นจริง บุคคลใด ๆ ย่อมสามารถก่อให้เกิดผู้อื่นกระทำความผิดได้โดยไม่จำเป็นต้องมีคุณสมบัติใด ๆ เลย การจำกัดบุคคลธรรมดาผู้ไม่มีคุณสมบัติเฉพาะมิให้รับโทษในฐานะผู้ใช้นั้นย่อมไม่สมควร

ความจริงแล้ว การที่กฎหมายใช้คำว่า “ต้องรับโทษเสมือนตัวการ” อีกทั้งยังกำหนด โทษในกรณีความผิดมิได้กระทำลงไว้ด้วย เป็นการบัญญัติความรับผิดชอบขึ้นเป็นพิเศษแตกต่างจาก เรื่องตัวการ ด้วยเหตุนี้ มาตรา 84 จึงเป็นบทบัญญัติที่กำหนดความรับผิดชอบหรืออัตราโทษของผู้ใช้ ให้กระทำความผิดมากกว่า ซึ่งถ้าตีความในทางนี้แล้ว แม้ผู้ใช้อาจไม่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวที่จะเป็น ตัวการในการกระทำความผิดฐานนั้นได้ ก็รับโทษในฐานะการเป็นผู้ใช้ได้ ส่วนกรณีความผิด ที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำเป็นกรณีกฎหมายประสงค์จะลงโทษบุคคล ผู้มีคุณสมบัติ บุคคลผู้มีได้มีคุณสมบัติถือเป็นบุคคลที่กฎหมายไม่ประสงค์จะลงโทษในความผิด ฐานนั้น ตัวการหรือผู้ใช้ในความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำควรต้อง รับโทษในอัตราเท่าใดนั้นถือเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ดังนั้น บทบัญญัติมาตรา 84 ที่บัญญัติว่า “ผู้ใช้อาจต้องรับโทษเสมือนตัวการ” จึงน่าจะ มีความหมายเป็นการกำหนดอัตราโทษของผู้ใช้ กล่าวคือ คนที่เป็นผู้ใช้อาจต้องรับโทษเท่ากับตัวการ อันจะมีผลทำให้ผู้ใช้อาจจะไม่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวก็สามารถเป็นผู้ใช้ได้ มิใช่หมายความว่า คนที่ เป็นผู้ใช้ถือว่าเป็นตัวการร่วม อันทำให้ผู้ใช้อาจไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นตัวการไม่สามารถรับผิดชอบ ในฐานผู้ใช้ได้ ด้วยเหตุนี้ผู้ใช้อาจจึงควรรับผิดชอบในกรณีความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัว ของผู้กระทำมากกว่าการเป็นแค่ผู้สนับสนุน

1.4 วิธีการศึกษา

จะศึกษาวิจัยจากตำราหรือเอกสารทางกฎหมาย ทั้งที่เป็นตำราเอกสารภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ ตลอดจนแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาหรือศาลสูง และความเห็นของ นักกฎหมายทั้งของไทยและต่างประเทศในเรื่องที่เกี่ยวกับความรับผิดของตัวการ ผู้ใช้ รวมตลอด จนถึงความรับผิดของผู้สนับสนุน โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับความผิดที่กฎหมายกำหนด คุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำ เพื่อรวบรวมข้อมูลไว้เป็นแนวทางในการประกอบการวิเคราะห์ และสรุปปัญหาในการวิจัยและหาข้อเสนอแนะต่อไป

1.5 ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษาเรื่องผู้ทำให้กระทำความผิดนี้ จะมุ่งเน้นศึกษากรณีความผิดที่กฎหมาย กำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำ ซึ่งหมายความว่าความผิดที่มีการกำหนดองค์ประกอบ ความผิดเป็นคุณสมบัติเฉพาะตัวผู้กระทำ โดยจะศึกษาเกี่ยวกับการที่บุคคลธรรมดาผู้มีได้มี คุณสมบัติเฉพาะตัวให้ผู้ที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัวกระทำความผิด เช่น ประชาชนธรรมดา ๆ ใช้ ให้เจ้าพนักงานกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ เป็นต้น ซึ่งในเรื่องความผิดที่ต้องอาศัย คุณสมบัติเฉพาะตัวนี้ จะไม่ศึกษาในกรณีที่บุคคลผู้มีคุณสมบัติเฉพาะตัวใช้ให้บุคคลธรรมดา กระทำความผิด เพราะในกรณีนี้ มิใช่เรื่องการใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิด แต่เป็นเรื่องการกระทำความผิดโดยทางอ้อม กล่าวคือ บุคคลธรรมดาผู้กระทำความผิดไม่สามารถเป็นตัวการในการ กระทำความผิดนั้นได้เพราะมิได้มีคุณสมบัติที่กฎหมายกำหนด จึงไม่ผิดกฎหมายในเรื่องนั้น ๆ ตัวผู้ให้จึงไม่มีความผิดฐานผู้ให้ด้วย แต่จะมีความผิดฐานเป็นผู้กระทำความผิดโดยทางอ้อม เสียเอง เช่น เจ้าพนักงานที่มีหน้าที่ปลอมเอกสารใช้ให้ราษฎรปลอมเอกสาร ราษฎรจะไม่มี ความผิดตามมาตรา 161 และเจ้าพนักงานจึงมิใช่ผู้ใช้ในการกระทำความผิดตามมาตรา 161 แต่ถือว่าเจ้าพนักงานเป็นผู้กระทำความผิดตามมาตรา 161 โดยทางอ้อม

นอกจากนี้เรื่องคุณสมบัติเฉพาะตัวที่จะทำการศึกษานั้น จะมีความแตกต่างจาก เรื่องเหตุเฉพาะตัวที่ทำให้ผู้กระทำได้รับการยกเว้นโทษ ลดโทษ หรือเพิ่มโทษตามมาตรา 89 จึงไม่ขอศึกษาลงในรายละเอียดในเรื่องเหตุเฉพาะตัวนี้แต่อย่างใด

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษากฎหมายในเรื่องตัวการ ผู้ใช้ และผู้สนับสนุน โดยเฉพาะในด้านการเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ
- 2) จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษากฎหมายในเรื่องผู้ใช้ให้กระทำความผิด โดยเฉพาะในเรื่องเกี่ยวกับความรับผิดของผู้ใช้ในกรณีความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำ
- 3) จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาและทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายที่เป็นความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำ
- 4) จะเป็นประโยชน์ต่อศาลและระบบกระบวนการยุติธรรมที่จะสามารถบังคับใช้กฎหมายทั้งในเรื่องผู้ใช้และเรื่องความผิดที่กฎหมายกำหนดคุณสมบัติเฉพาะตัวของผู้กระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป